

Torsdagen den 14 september 1961

Ingra-Far i Ättersta "talande historiebok"

En bland de gamla i österåker, som jag hade förmånen att få besöka många gånger under de första åren i församlingen var Per Persson, kallad Ingra-far efter gårdsnamnet. Han var född 1840 och vid den tid jag träffade honom således över 90 år. I flera år låg den gamle till sängs och var också blind. Men hans sinne var klart och gärna talade han om gångna tider.

Mycket hade den gamle att förtälja, dels vad han själv upplevat, dels vad han hört av sina förfäder. Hans far talade om vad han i sin tur hade hört av sin far och så vidare flera släktled tillbaka.

En av hans förfäder hade tjänat som soldat under trettioåriga kriget. År efter år gick och hemma i Ättersta. Trodde hans anhöriga, att han omkommit. Men en dag kom han tillbaka och kunde för de hemmavarande berätta om de många äventyr han varit med om. Inte minst hemresan var mödosam. När soldaterna efter en stormig färd nalkades hemlandet släpptes de i land i Kallmar, och därifrån fick var och en på egen hand ta sig fram till sina hem i olika delar av landet.

Då Per Perssons far växte upp var ännu vargen en plåga och han kunde tala om varggropar och om vargjakter. Ännu var ej Hulla-sjön sänkt. Och stora flockar av hästar betade på de saftiga ängarna. Men där sökte också vargen sitt byte bland fölen. Hästarna samlade sig då i ring med fölen i mitten. Och sökte då vargen gå till anfall hände det ofta att vargen stöp. Vid ett tillfälle under 1830-talet hände det sig att Per Perssons far var ute och jagade. Snö hade nyss fallit och spår visade sig i snön liksom får hade gått fram. Men det var ej får utan rådjur, som vid den tiden hade börjat tränga norrut.

Tidigt fick Per Persson följa sina föräldrar till sockenkyrkan. Han mindes prosten Leczinsky och dennes son, som var adjunkt åt sin far. Denne senare kallades av allmogen för magister Karl. Även kom han ihåg pastor Norrman sedermera komminister i Stora Mellösa.

Det var en färggrann syn att se österåkers kyrka fullsatt av män och kvinnor i sina vackra dräkter. Var by hade sin egen bänk, och det gick ej an att söka komma in i en bänk, som hörde till en annan by än ens egen. En gång varje år bytte byarna bänk

och man höll noga akt på karl- och kvinnsida.

1862 gifte sig Per Persson med en flicka från Blomsterhult, och det var ett bröllop helt i den gamla stilen. Det var dubbelbröllop, då Olof Persson gifte bort sina barn Olof och Ingrid. Ett lysande bröllopfölje gick ut från Blomsterhult till kyrkan och efter vigseln tillbaka. Borden dignade av läckra rätter och mellan åten hoppade Skutt-Kalle med fiolen under hakan.

Den 14 september 1961

9

Allan Abenius